

zák. Není tím uplatněný důvod dovolací prováděn po zákonu, neboť se dovolatel jeho provedením uchyluje od odvolacího zjištění. Podle tohoto došlo k hotové smlouvě mezi stranami již asi dne 20. února 1925, kdy se obě strany dohodly o ceně domku, a kdy se dovolatelé také zavázali, že budou platiti veškeré poplatky ze smlouvy a zemskou dávku z přírůstku hodnoty nemovitosti, jakož i že tento původní závazek nebyl trhovou smlouvou ze dne 19. března 1925 odstraněn. Právě-li dovolatelé, že šlo o právní jednání na oko a proto podle §u 869 obč. zák. (správně podle §u 916 obč. zák.) neplatné, sluší uvést, že to by platilo jen o takovém právním jednání, které bylo zřízeno v úmyslu, že se nemá uzavřítí vůbec nijaké jednání právní, což však podle odvolacího zjištění nedopadá v souzeném případě, ve kterém udánlivé právní jednání na oko zřízeno bylo s úmyslem, by se jím skrylo jiné jednání právní, které podle §§ 916 a 1071 druhá věta obč. zák. podléhá předpisům platným pro právní jednání dissimulované. Charakter právního jednání na oko nevyklučuje ani, když při něm spoluúčinkoval úřad. Stranám podle odvolacího zjištění zřejmě šlo o to, aby pátým odstavcem tržové smlouvy skryta byla závaznost dovolatelů, že budou platiti veškeré poplatky ze smlouvy a zemskou dávku z přírůstku hodnoty nemovitosti, poněvadž o výši tohoto poplatku zvýšila by se pro zpoplatnění kupní cena, a tím také zemská dávka z přírůstku nemovitostní hodnoty.

Čís. 6747.

Byla-li pozůstalost sice již projednána, dědici však nebyla dosud vydána odevzdací listina, nelze se domáhati na dědici splnění zůstavitelových závazků.

(Rozh. ze dne 26. ledna 1927, Rv I 1670/26.)

Žaloba, domáhající se na dědičce zaplacení pohledávky za zůstavitelem, byla o b ě m a n i ž š í m i s o u d y zamítnuta, o d v o l a c í m s o u d e m z těchto důvodů: Ze zjištění prvního soudu, jež stala se bezvadně a jež proto přejal po rozumu § 498 c. ř. s. i soud odvolací za podklad pro své rozhodnutí, vyplývá, že pozůstalost po Janu M-ovi, k níž přihlásila se za dědičku bezvýjimečně žalovaná, byla sice projednána, že však odevzdací listina nebyla dosud přihlášené dědičce vydána, poněvadž nebyly poplatky dědičké ještě zaplaceny. Dokud nebyla odevzdací listina vydána, je dědic jen schovatelem a správcem pozůstalosti, nikoli jejím vlastníkem (§ 810 obč. zák., §§ 43, 46 a 145 cís. pat. ze dne 9. srpna 1854 čis. 208 ř. zák.). Ze závazků pozůstalostních může před odevzdáním býti žalována pouze pozůstalost, nikoli přihlásvší se dědic, byť byl dědictví nastoupil bez výhrady (§ 550, 807, 811 a 813 obč. zák. a § 145 nesp. říz.).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Odvolací soud zamítl žalobu v souhlasu s prvním soudem mimo jiné též z toho důvodu, že žalovaná není pasivně legitimována, poněvadž jí

jako dědičce po zemřelém Janu M-ovi, proti kterému žalobci podle jeho tvrzení vznikl zažalovaný nárok, nebyla dosud pozůstalost po Janu M-ovi odevzdána. Názor ten sdílí i nejvyšší soud, a poukazuje po této stránce ku případným důvodům nižších soudů, vyhovujícím jak zjištěnému stavu věci, tak i zákonu.

Čís. 6748.

Exekuce na platy (zákon ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n.).

Předmětem exekuce zabavením a přikázáním k vybrání nemůže být jiný plat než dlužníkem skutečně pobíraný. Oznamil-li poddlužník (stát) soudu, že dlužníku po provedení administrativních srážek nezůstane po zabavení volný důchod alespoň 6.000 Kč, jest exekuci zrušiti, třebas měl již dlužník podle platového zákona ze dne 24. června 1926, čís. 103 sb. z. a n. nárok na vyšší požitky, pak-li nová úprava podle tohoto zákona nebyla dosud provedena.

Přechodný příplatek, povolený železničním zaměstnancům po dobu mimořádných drahotných poměrů vyvolaných válkou jest podle §u 3 zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n. vyloučen z exekuce.

(Rozh. ze dne 26. ledna 1927, R II 407/26.)

Soud první stolice povolil exekuci zabavením a přikázáním ku vybrání jedné třetiny důchodů, jež měl dlužník jako průvodčí vlaků. Ředitelství státních drah oznámilo soudu, že exekuce není proveditelnou, jelikož po výkonu administrativních srážek nezůstane dlužníku po zabavení volný důchod alespoň 6.000 Kč ročně, a navrhlo zrušení exekuce. Soud první stolice exekuci zrušil, rekursní soud zamítl návrh poddlužníka na zrušení exekuce.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Na usnesení okresního soudu, exekuci povolující, podalo ředitelství státních drah podle §u 4 nařízení ze dne 24. října 1897 čís. 250 ř. zák. zprávu, že exekuce není proveditelná, jelikož po výkonu administrativních srážek nezůstane dlužníku po zabavení volný důchod alespoň 6.000 Kč ročně, pokud se týče 500 Kč měsíčně, s podotknutím, že požitky exekuta jsou uvedeny ještě podle starého platu, poněvadž nová platová úprava není dosud provedena. Prvý soud vyslechnuv vymáhající věřitelku, exekuci zrušil. Proti tomuto usnesení podala vymáhající věřitelka rekurs, v němž uplatňovala jednak, že přechodný příplatek 540 Kč, s jehož započtením by činily příjmy dlužníka po provedení administrativních srážek přes 6.000 Kč ročně, není drahotným přídatkem, jednak, že podle nové platové úpravy, platné od 1. ledna 1926, dlužník bude pobírat ještě mnohem více než existenční minimum. Rekursní soud vyhověl rekursu a zamítl návrh na zrušení exekuce v úvaze, že zákon ze dne 24. června 1926, čís. 103 sb.z. a n. o úpravě platových a